

under Statsraadet eller have noget med Statsraadet at gøre. Selvfølgelig har jeg ikke det mindste mod den Bevilling, jeg finder den ganske naturlig. Det vilde være umenneskeligt at forlange, at den højtærede Konseilspræsident skulde beskæftige sig med alle Detailler i Krigs- og Marineministerierne eller forstaa sig derpaa. Men jeg vil sige, at for saa vidt Hensigten med at sætte Bevillingen paa dette Sted i Stedet for der, hvor den hører hjemme, nemlig paa Krigs- og Marineministeriernes Budgetter, er at undgaa en Forhøjelse paa de militære Ministeriers Budgetter, saa synes et saadant Hensyn til en helt forældet Anskuelse, som forstændige Folk nu have forladt, at være ret urimeligt. Det var ikke andet end en Fordom, slet ikke andet, og med den stigende Oplysning, over hvilken vi alle glæde os, skulde man se at faa rammet en Pæl gennem alle taabelige Fordomme. Skulde man derfor ikke helst have forsøgt at gøre et Skridt til at faa denne Fordom slaaet ned ved ikke at opføre denne Post paa en Konto, hvor den ikke hører hjemme?

Med Hensyn til Udenrigsministeriets Budget skal jeg erindre om, at jeg i Fjor tillod mig at spørge den daværende Udenrigsminister, om han ikke vilde tage under Overvejelse at udgive Oversigten over, hvad der er forhandlet fra Udenrigsministeriets Side til Gavn og Glæde for vort Land og dets Beboere, og især for dem, der vel ikke ere vort Lands Beboere, men dog vore Landsmænd paa fremmede Steder. Den daværende Minister lovede at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse og forhandle derom med Embedsmændene. Desværre har den daværende Ministers Parti jo forhindret ham i nu at meddele os Resultatet af sine Overvejelser, og jeg vil tillade mig at rette det samme Spørgsmaal til den nuværende ærede Udenrigsminister, om han ikke vil gøre noget Skridt i den Retning. Det er jo virkelig af meget stor Betydning og af meget stor Interesse at faa noget saadant. Jeg nævnte allerede i Fjor, at man i Sverige og Norge har dette. Jeg holder her i min Haand Beretningen for 1903 fra Sverige-Norge. Den er 86 Sider stor og indeholder i Sandhed meget vigtige Meddelelser af stor Interesse for Svenskerne og Nordmændene — jeg havde

nær sagt, vi andre kunde lære af den med. Den indeholder nogle af de Spørgsmaal, alle interessere sig for, om Voldgiftsdomstolen i Haag, Oplysninger om den nok som omtalte Sukkerkonvention i Bryssel, om Varetagelse af svenske og norske Interesser i Udlandet, om svenske og norske Erstatningskrav fra Venezuela, hvor omtrent alle civiliserede Magter, og omtrent alle europæiske Magter havde Fordringer. Der var ogsaa danske Under-saatter, der havde Fordringer der, og det vilde være af stor Interesse at faa at vide, paa hvilken Maade der er ydet dem Hjælp fra Udenrigsministeriets Side. Og saa er der alle de meget vigtige Spørgsmaal om Nationalitets- og Statsborgerforhold. Ogsaa i den Henseende er der adskilligt, som er af Interesse for alle. Jeg skal nævne, at i Loven af 19. Marts 1898 om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret, staar der i § 7, at der skal afgives Erklæring fra danske, som have haft et tiaarigt, uafbrudt Ophold i Udlandet, til vedkommende Konsul eller Gesandt, for saavidt de ønske at forbeholde sig deres Indfødsret, og derom staar der i Loven, at det skal være „i Overensstemmelse med derom fæstsatte Bestemmelser“. Det har ikke været mig muligt i vore Lovsamlinger eller i Ministerialtidende at finde noget om disse Forhold. Derimod har jeg hørt underhaanden, at der skal være Skrivelser derom, at der skal være nogle, der vide nogen Besked derom, men vi danske vide ingen Ting om det. Det var virkelig naturligt, at der blev foretaget noget for at afhjælpe en saadan Mangel. Jeg haaber derfor, at den højtærede Minister vil opfylde denne Begæring, og at vi efterhaanden maa komme saa vidt, at vi paa dette Omraade kunne følge med Svenskerne.

Paa samme Budget under Litra D. Nr. 7 findes en Post: „Aarligt Bidrag til det internationale Fredsbureau i Bern, 500 Kr.“. Det er noget, vi ikke have haft før, det vil sige, de 500 Kr. have vi i alt Fald ikke haft før, men vi have en Gang haft dette Spørgsmaal til Afgørelse her i Tinget, og da havde vi rigtignok et stærkt Haab om ikke at skulle se en Bevilling dertil oftere. Det var vor Mening, da vi omsider gik ind derpaa: Ja, for en Gangs Skyld kan man inlade sig derpaa; vi vide